



Es Busqueret

Butlletí d'Ornitologia del GOB-Mallorca

Núm. 8 - Agost 2003





Es Busqueret

núm. 8 Agost 2003

Butlletí d' Ornitologia del GOB-Mallorca

Comitè Editorial

Vicky Heredero
Carlos López-Jurado
Jesús R. Jurado
Jaume Adrover

Coordinador Editorial

Vicky Heredero
vicky.heredero@telefonica.net

Transcripció dels originals

Jesús R. Jurado
Pepi Marquez

Dibuix portada

Vicenç Sastre

Dibuixos Busquerets
Xavier Canyelles

GOB-Mallorca
Veri,1,3r, 07001 Ciutat
Tel: 971 721 105
Fax: 971 711 375
info@gobmallorca.com
www.gobmallorca.com



SUMARI

Editorial

Notícies

La Ornitologia endolada

Observacions d' aus marines des de punts estratègics de la costa Mallorca

Maties Rebassa

Es Busqueret s' en va de viatge:

Viatge a Almeria
Pere Garcias

Notícies del Mon

Heràldica Aucellera (IV): Llinatges amb aucells a l' escut.

Jesús R.Jurado

Anellament

Manolo Suarez

forumAUS@

Qui ha fet l'Ornitologia de l'Arxipèlag?

Les classificacions de J.Mª Bover i F.Weyler
Jesús R.Jurado

L' aguait

Es Busqueret recomana: Aves marines de la Península Ibérica, Balears y Canarias

Carlos López-Jurado

Peticions d' Informació

Agenda

Gustau A. Fernández Alcázar. *In memoriam*

Se'ns ha mort En Gustau, l'amic del somriure sincer i constant, que dominava la vida amb la tranquil·litat dels bons, contagiant a tots el seu bon humor i la mes noble manera de ser. El 26 de juny, un accident deixa el seu cos a la carretera, i el seu esperit al cor de tots.

Gustau Fernández va néixer a Manacor, fa 38 anys. Va ser un ornitòleg primerenc, i amb una colla d'amics (Xavier Jara. Ben Vickers...) prengué contacte amb el GOB a la infància, i va participar abans d'afaitar-se als primers anellaments de virots que férem al Pantaleu. Atret per la natura, va decidir cursar estudis de biologia i es llicencià a la Complutense, on prengué contacte amb La SEO i va treballar amb M. Fernández Cruz a la recerca i anellatge de colònies d'ardèides. Tornà a Mallorca el 1990, i va començar a treballar amb la Unitat de Vida silvestre del Servei de Conservació de la Naturalesa, on va generar sòlides, fecundes i entranyables amistats. La seva constància, eficàcia i professionalitat va ser cabdal per moltes feines de conservació, i gràcies a ell es publicà la sèrie Papers de la Natura.

Va intervenir en molts dels documents tècnics del Servei, i fou peça clau en la major part dels projectes que s'hi desenvoluparen. El dia a dia de la casa s'estalonava amb la dedicació d'en Gus, que sabia mantenir un clima excel·lent de feina amb tots els que hi treballàvem. Qualsevol problema, si ell l'assumia, deixava de ser-ho, i mal no fva trobar que cap tasca fos excessiva. L'any 1999 passà a fer feina uns mesos al Parc Nacional de Cabrera, posteriorment es va ocupar de La direcció del gabinet del conseller d'Agricultura, on es va mantenir quan M. Morro em va rellevar. A les darreres eleccions, va ser cap de llista de l'Ajuntament de Manacor, d'on era actualment regidor. Tot i que la feina (que va assumir amb una generositat i dedicació immillorables) li absorbia gran part del seu temps, es va incorporar al FórumAus tant prest com fou creat, i feia aportacions continuades. Era també col·laborador del SAC, i el seu darrerencontre públic amb els ornitòlegs illencs va ser a Eivissa, en ocasió de la trobada d'ornitòlegs.

Les seves qualitats ornitològiques i professionals eren excel·lents pero les superaven amb escreix els seus immensos valors humans. Amic dels amics, generós i amatent, ningú no pot recordar-ne un mal gest o una sortida de to. Poques vegades s'ha plorat amb mes motiu la mort d'una persona.

L'enyoram i l'enyorarem amb molt dolor, perquè conèixer-lo i estimar-lo son la mateixa cosa. Sols ens queda el consol de servir les mateixes il·lusions que ell.

Joan Mayol

Agrons urbans... agrons esquius ?

Biel Perellò

Pere Vicens

Si que ho és capritxosa la Natura!... la majoria dels agrons de s'Albufera han decidit anar a criar just al costat de la carretera del Port d'Alcúdia a Can Picafort, a l'alçada del Pont dels Anglesos i a pocs metres de les cases de la urbanització vora el Gran Canal. Per alguna cosa serà... però nosaltres no ho arribem a assimilar encara! Aquest fet, així descrit, pot passar per una simple curiositat, però la realitat i les possibles conseqüències són força més preocupants.

La colònia d'ardèides de la qual parlem, única a les Illes, és nombrosa i espectacular: l'any passat, quan només ocupava els pins vora la sortida del Canal des Sol, es censaren unes 40 parelles d'Agró blanc (*Egretta garzetta*), unes 30 d'Esplugabous (*Bubulcus ibis*), unes 50 d'Orval (*Nycticorax nycticorax*) i, el més interessant, unes 5 o 6 parelles de Torets (*Ardeola ralloides*). Enguany, ocupant ja els pinars d'ambdós costats del Pont dels Anglesos, ja arriben a ser més de 60 les colles d'Agró blanc, més de 50 d'Esplugabous i unes 25 d'Orvals, amb un mínim de 7 parelles de Toret. És una colònia que s'ha format als darrers anys com a conseqüència de la millora de les condicions dels hàbitats de s'Albufera (més aigües lliures, més aliment) i que, com veiem, augmenta de cada any.

A la primavera i a l'estiu és quan està més poblada, adults i polls de les quatre espècies omplen totes i cada una de les branques dels pocs pins de la zona... i és quan els polls demanen menjar a crits i es barallen entre ells els 60 minuts de cada hora, formant-se una colònia molt escandalosa que (i aquest és el vertader problema!) no deixa descansar als queixosos i ja malsofrits habitants de les veïnes cases i xalets.

Malsofrits i queixosos habitants que, des de fa mesos, venen intentant foragitar als renouers agrons sense aconseguir-ho. Els coets i les traques, amollades horabaixa rera horabaixa, no han fet cap efecte (per sort !!) sobre els capritxosos animals que segueixen criant vora les persones. Tenen alguns pinars, més a l'interior del parc, lluny de cases i del trànsit de la carretera, molt apropiats per instal·lar els seus nius (Ses Puntes, Ses Eres...), on fa anys ja s'hi havien fet intents d'atracció mitjançant siluetes, nius oficials, agrons en captivitat... sense èxit; però per algun motiu que desconexem, els hi encanta obligar als veïns de s'Albufera a dormir amb les finestres tancades durant totes les nits dels calorosos estius mallorquins

NOTÍCIES

MODIFICAT EL DECRET DE DECLARACIÓ DEL PARC NATURAL DE S'ALBUFERA DE MALLORCA

El Consell de Govern ha acordat iniciar la tramitació de la modificació del Decret de declaració del parc natural de s'Albufera de Mallorca.

La modificació del decret es fa necessària per tal de poder protegir les dunes litorals amb ginebró (un dels hàbitats prioritaris de les directives europees de conservació) i espècies de gran interès botànic com el ginebró i el peu de milà. També es vol garantir la protecció de l'abellarol i possibilitar la restauració del seu hàbitat. Aquesta espècie figura en el Catàleg Nacional d'Espècies Amenaçades. La protecció d'aquestes colònies i la recuperació paisatgística d'aquest hàbitat en general (zona d'antigues dunes) requereix unes mesures més intenses de restauració, vigilància, tancament i senyalització que han de trobar suport en les prescripcions de protecció de la normativa del parc. - B. Perelló

EL GOB DEMANA A MEDI AMBIENT EL TANCAMENT CAUTELAR D'UN VEDAT DE CAÇA DE BUNYOLA, PER ÚS IL·LEGAL DE VERÍ



Foto: GOB

El passat dia 10 d'abril, membres del GOB localitzaren a una finca de Bunyola el cadàver d'una de les poques milanes que sobreviuen a Mallorca i que són objecte d'un programa de ràdio-seguiment, en el marc del programa de conservació de l'espècie que impulsa la Conselleria de Medi Ambient.

Prop de la milana, agents de medi ambient de la Conselleria hi localitzaren també diverses esques enverinades. Les anàlitzes realitzades a un laboratori de toxicologia han confirmat que el verí utilitzat a les esques i també causant de la mort de la milana és l'aldicarb, el mateix que ja ha causat la mort de, com a mínim, 9 milanes els darrers 3 anys.

En aquests moments la fiscalia té oberta una investigació sobre el cas per presumpte delictes contra el medi ambient. Cas de trobar-se els culpables, podrien ésser condemnats a penes de presó, com ja hi ha precedents a les Illes Balears per altres casos d'enverinament. Paral·lelament, però, el GOB ha demanat a la Conselleria de Medi Ambient el tancament cautelar del vedat de caça, tal i com disposa la llei de caça per a situacions en que existeixi una mala gestió del vedat.

Si no ho evitam, aquest animal tindrà el trist honor de ser la primera espècie de vertebrat extingit a Mallorca en el segle XXI. - GOB

FULLETÓ SOBRE L'AVIFAUNA DE POLLENÇA



L'àrea de turisme de l'Ajuntament de Pollença acaba d'editar un fulletó monogràfic sobre l'avifauna municipal. Es tracta d'una oberta, prou ben presentada, que descriu de manera resumida els diferents ambients naturals del municipi, amb una ressenya de les aus que hi habiten. 21 espècies hi són retratades a color, i inclou també un mapa d'alguns possibles itineraris, i una llista de l'avifauna mallorquina (que és la de l'anuari del GOB). Els texts són en català, castellà, anglès i alemany. El fulletó s'ofereix gratuïtament als que el sol·licitin a l'oficina d'informació turística, C/ Guillem Cifre de Colonya s.n., Pollença.

Aquesta iniciativa s'ha de valorar molt positivament, ja que implica que les autoritats turístiques són cada dia més conscients del valor del nostre patrimoni natural com a atractiu per als visitants, cosa que no deixa de ser un motiu més per a conservar-lo i protegir els seus hàbitats.

Llobera, LL (2003) Pollença. Els aucells-Pájaros-Birds-Vögel. Ajuntament de Pollença (Àrea de turisme). 30 pgs.-J.Mayol

FERRERICO COALLARG(AEGYTHALUS CAUDATUS) A MALLORCA?

Si llegim l'Estatut de l'Avifauna Balear en el volum 14 de l'Anuari de les Illes Balears de 1999, i cerquem aquesta espècie, simplement no la trobarem, ja que no se considerava que formés part de la nostra avifauna de cap manera. Però el any següent, el 2000, hi va haver una cita!: 2 exemplars a Valldemossa el mes de gener (Rayó, M., Sastre, J. i Sastre, V.). Tot varen ser teories sobre l'origen d'aquests exemplars, de quina manera havien arribat...i el seu estatus va canviar a "espècie accidental". Aquest any 2003, els ferrericos coallarga ens han donat noves i grans sorpreses. Primer va ser la cita d'un exemplar per part d'en Juan Miquel González a la façana nord de la Serra de Na Burguesa, després en Pere Dietrich va poder observar molt bé un altre exemplar per Esporles i jo mateix vaig fer una observació de al menys 8 exemplars a prop de Puigpunyent, amb la presència d'exemplars joves alimentats per adults, exemplars joves que vaig poder observar bé en una posterior visita al lloc i que ens indiquen que aquest aucell a criat per aquí. Aquests exemplars de Puigpunyent s'han pogut veure altres vegades, per part de més observadors, i fins hi tot en Jordi Muntaner els ha pogut atraure amb ajuda de reclam. Ara tot son preguntes: quan de temps fa que hi son?, quants hi ha?, quina es l'extensió del seu territori?.....esper que el temps i les nostres sortides al camp, es clar, ens donin les respostes.-M.Suaréz



Ja teniu a la vostra disposició l' Anuari Ornitològic de les Balears corresponent a l' any 2002,volum 17. Podeu passar pel les oficines del GOB per retirar el vostre exemplar.

Index:

Stagg, A. Primera observació de cegall de bec llarg, *Limnodrourus scolopaceus*, a les illes Balears.

Costa,S. Aportació a l' Atles d' Ocells Nidificants de l' Illa de Formentera

Martinez,O. Noval localitat de cria de mussol banyut *Asio otus* a l' illa d' Eivissa.

II TROBADA D' AUCELLERS DE LES ILLES BALEARS

Actes

Ponències

Homologació de rareses ornitològiques a Balears

Registres ornitològics

Activitats Ornitològiques del GOB durant 2002

Ressenyes bibliogràfiques

El passat dia 13 d'abril, moria a Sevilla als 77 anys, José Antonio Valverde, un dels més destacats ornitòlegs espanyols de tots els temps. No havien passat dues setmanes quan des de Anglaterra, ens arribà la notícia de la mort d'un altre gegant de la Ornitologia, en Max Nicholson, als 98 anys. Sense dubta, aquest passat mes d'abril ha tengut unes pinzellades ben tristes per a la ciència ornitològica i per la Natura en general.

José Antonio Valverde que havia nascut a

ges, entre altres, a la Camarga, al Marroc, a la Guinea i al Sahara, del que sortiria el seu primer llibre "Aves del Sahara" (1956), en el que establia les bases de la ecologia de comunitats terrestres, la seva gran especialitat. Es lligà al Consell Superior d'Investigacions Científiques en 1957 i als 33 anys fa Biològiques, traient la llicenciatura entre 1959 i 1961 i doctorant-se en el 62. Preocupat i dedicat a Doñana des de 1952, aconseguí amb ajuda internacional, que es compressin 7.000 Ha. de la zona



*Dr.Valverde, X.Avellà i J.R. Jurado a S'Avall en 1.979
(foto S. Avellà)*

Valladolid en 1926, es formà com a naturalista autodidacta entre els llibres i les terres que el veren néixer, a més de notables viat

humida a on funda l'Estació Biològica de la que fou director (1964-75). Fou així el vertader pare de Doñana maldament que a ell,

que tanta feina havia fet en ornitologia, ecologia, evolució i antropologia i havent participat engegant tantes iniciatives com la Societat Española d'Ornitologia, Adena, el Centre de Recuperació d'Almeria, el Museu Cetològic..., tampoc és que li fes del tot feliç ser recordat "sols" per crear Doñana.

A Mallorca assistí a les nostres Jornades Ornitològiques Espanyoles (les cinquenes), en 1979 i alguns ornitòlegs no el deixàvem de banda en tal de sentir les seves opinions. José Antonio Valverde fou un científic enciclopèdic, entusiasta i d'un coratge fora mida, al que des de ben jove i successivament li pronosticaren una mort prematura, en canvi superà una tuberculosi òssia, un autèntic caramull d'infarts i encara feu un pols amb un càncer, deixant-nos una trajectòria científica i humana exemplar. Les seves cendres han estat llançades pels espadats del Pisuerga. Descansi en pau.

Max Nicholson nasqué a Irlanda de família anglesa a l'any 1904 i ja des de molt petit i per influència dels pares, s'interessà pels aucells i la natura en general. El seu primer llibre, *Birds in England*, ho va escriure en 1.926 i essent estudiant en Oxford un any després, va escriure el segon, *How Birds Live*. En arribar l'any 1932, Nicholson creà el BTO, el British Trust for Ornithology, ben conegut nostre per feines realitzades a Mallorca. Més tard, amb en Ludwig Koch produí el llibre amb gravacions *Songs of Wild Birds* (1937), i col·laborà amb en Witherby per treure endavant el *Handbook of British Birds* (1939-41).

En el bienni 1947-48 amb en Julià Huxley, aleshores director de la UNESCO, fundà la UICN, avui Unió Mundial para la Conservació. Fou director de Nature Conservancy des de 1952 a 1966 i l'any 1961 amb en Peter Scott i un bon grapat de personalitats del món de la conservació, fundà el W.W.F. i encara en 1985 posà en



Max Nicholson a s'Albufera de Mallorca en 1.993 (foto B. Perelló)

marxa el Earthwatch Europe que ell mateix dirigí fins a 1993 i que tanta feina ha realitzat a la nostra Albufera.

El primer contacte amb Mallorca fou als anys 70 en unes vacances. En Max Nicholson, que era soci i havia estat president de la RSPB, contactà aquí amb Eddie i Pat Watkinson tan lligats a s'Albufera, i l'assabentaren dels problemes de la zona humida. La relació ja mai no es trencà i així encara en març de 1993, el vell conservacionista feu acte de presència en l'amollada de 36 exemplars d'ànnera carablanca procedents de Doñana en un intent de crear un nucli reproductor que ajudés a la espècie a sobreviure.

El passat 26 d'abril morí en Max Nicholson, benauradament només en part. Com en el cas de'n Valverde, aquest tipus de persona parteixen però sempre ens deixen una obra feta que hem d'aprofitar perquè la Conservació així ho exigeix cada dia amb més urgència.

OBSERVACIONS D'AUS MARINES DES DE PUNTS ESTRATÈGICS DE LA COSTA MALLORQUINA

Maties Rebassa

Tot i que les aus marines són uns dels més grans valors ornitològics amb els que comptam a Mallorca, encara manquen per conèixer molts detalls sobre la seva distribució i sobre l'ús que en fan de la costa quan es desplacen o s'alimenten. Sobre aquest darrer punt en particular s'ha estat treballant durant aquest darrer any, gràcies a l'esforç d'ornitòlegs voluntaris i a una beca del GOB. Per a l'estudi de les aus s'han elegit una sèrie de punts estratègicament situats (Cap de Formentor, Cap de Capdepera, Porto Colom, Cap de Ses Salines, Cap Blanc, Cap Enderrocat, Cala Figuera de Calvià, i Cap Gros de Muleta -Sóller) des d'on poder observar amb comoditat els moviments de les aus marines.

Dues-centes quatre hores d'observació

metòdica i sistemàtica han donat com a fruit 33.284 observacions de 18 espècies. Podem veure a la taula com la gran majoria d'aus observades corresponen a tan sols tres espècies, la gavina vulgar (*Larus cachinnans*), amb un 63% del total d'observacions, la baldrigja balear (*Puffinus mauretanicus*) amb quasi un 19%, i el virot (*Calonectris diomedea*) amb quasi un 13%.

Això no obstant, també hi ha hagut temps per a fer observacions d'espècies molt menys freqüents, com la gavineta de tres dits (*Rissa tridactyla*) i el cadafet (*Fratercula arctica*), espècies aquestes que generalment no es deixen veure si no és des d'una barca i lluny de la costa, o d'altres també escasses com el pingdai (*Alca torda*), la baldrigja mediterrània (*Puffinus yel-*

Punts d'observació



Espècie	Nombre d' aus	Percentatge (%) sobre total
<i>Podiceps nigricollis</i>	1	0,003
<i>Calonectris diomedea</i>	4.249	12,766
<i>Puffinus mauretanicus</i>	6.295	18,913
<i>Puffinus yelkouan</i>	6	0,018
<i>Morus bassanus</i>	159	0,478
<i>Phalacrocorax aristotelis</i>	937	2,815
<i>Phalacrocorax carbo</i>	40	0,120
<i>Melanitta nigra</i>	1	0,003
<i>Stercorarius skua</i>	5	0,015
<i>Larus cachinnans</i>	20.990	63,063
<i>Larus fuscus</i>	8	0,024
<i>Larus audouinii</i>	503	1,511
<i>Larus ridibundus</i>	29	0,087
<i>Rissa tridactyla</i>	4	0,012
<i>Sterna sandvicensis</i>	47	0,141
<i>Chlidonias hybrida</i>	5	0,015
<i>Alca torda</i>	1	0,003
<i>Fratercula arctica</i>	4	0,012
TOTAL	33.284	100

Exemplars i percentatges de cada espècie observada

kouan), la negreta (*Melanitta nigra*), etc. Si dividim l'any en períodes de tres mesos, resulta que han estat l'hivern (desembre a febrer) i la primavera (març a maig) les temporades en que s'han vist més espècies diferents (14 a cada una d'elles), mentre que a l'estiu (juny a agost) només se n'han vistes 5, i 10 a la tardor (setembre a novembre).

També ha estat a l'hivern quan més aus s'han detectat: una mitjana de 197 aus cada hora, per només 108 aus/hora (quasi la meitat) a l'estiu.

És interessant destacar que tant la baldrinya balear com el virot han estat molt obser-

vats just abans de començar amb les postes dels ous, però en canvi després han estat molt menys vistos, indicatiu clar de que a partir d'aquelles dates els adults no es desplacen amb tanta freqüència per devers la costa mallorquina, i que amb molta probabilitat se'n van a pescar a aigües més llunyanes i productives.

També molt interessant ha estat la notable presència de sotelers (*Morus bassanus*) entre els mesos de novembre i febrer, especialment als observatoris més propers a les Illes Pitiüses. Quasi totes les aus observades han estat adultes (un 90%), mentre que les aus juvenils o subadultes han estat molt escasses.



Es Busqueret s'en va de viatge

Pere Garcias

Viatge a Almeria

La primera quinzena de juliol de 2000 vàrem fer un viatge a Almeria i estarem a Roquetas de Mar a uns 15 Km d'Almeria capital. Allà en diuen "el Arenal de Almeria" i jo pagaria perquè s'Arenal de Mallorca fos com Roquetas de Mar pel que a nombre de turistes i edificació respecte. Supòs que aquest lloc sonarà a molts d'ornitòlegs que llegeixen l'anuari a l'apartat de

"de veres" és a dir estany tan grans com gai rebé tot el Salobrar i barres entre estanys de més de 500 metres. Amés les salines són Reserva Integral i estan plenes de Flamencs "d'Àfrica", és a dir, amb les ales ben vermelles. Entre Roquetas i una urbanització de luxe que es diu Almerimar hi ha una altra zona humida tipus s'Estany de Ses Gambes que és impressionant. Imagineu-vos anar per una pista tira tira i tenir a un costat el



Grup de Flamencs (Phoenicopterus ruber) a les Salinas de Cerrillos amb els hivernacles del Campo de Dalías i Sierra Nevada al fons

recuperacions ja que és aquí, a les Salinas de Cerrillos, on se produeixen la immensa majoria dels controls de Gavina Roja anellades a les Balears. Aquestes salines són

llac Nakuru i a l'altre uns penya-segats de duna fòssil que semblen les parets de la falla del Rift a Àfrica. Per acabar d'arrodonir el paisatge africà Abellarols per tot arreu



Platja de còdols i Punta Negra, de caràcter volcànic, en el Parc Natural de Cabo de Gata-Níjar.

i Gaigs Blaus per damunt les figueres (fins a quatre damunt una i tots adults). Ara entenc quan diuen que és aquesta zona de la península la més semblant a Àfrica...no exageren gens.

Amés per tot arreu se veien Miules (*Athene noctua*), en ple dia, a caramulls de pedra, rètols i hivernacles. Per cert tampoc exageren quan al Campo de Dalías li diuen el "mar de plàstic". Tot el que et dona la vista són hivernacles.

També vaig veure la Cañada de las Norias un lloc on extreien terra per anivellar les

bases dels hivernacles i tant varen gratar que a la fi arribaren a la capa freàtica i quedà embassat. Avui en dia és una de les contrades més importants de cria de l'Ànnera Capblanca (*Oxyura leucocephala*) i del Soterí (*Podiceps nigricollis*) a tota la península. Allà també hi crien Avisadors (*h. Himantopus*), Setmesons (*Tachybaptus ruficollis*), Soterins grossos (*Podiceps cristatus*), Suïssos (*Ixobrychus minutus*), Llambritja petita (*Sterna albifrons*), Curroc (*Sterna nilotica*) i altres espècies més comunes com Fotges i coll blaus.

Miula sobre un hivernacle on a vegades entren per agafar ratolins.





*Paisatge de Almeria
Plantació de figueres
de moro darera la
platja de Los
Genoveses.*

*Aquí se pot veure el
Pinsà carminat
(Bucanetes githagi-
neus)... amb un poc
de sort.*

Una altra zona que és de visita obligada és el Cabo de Gata. Aquí l'interès és el geològic. No és que no hi hagi aus però res d'especial apart de les grans concentracions a les salines de Flamencs. Des del far fins a Carboneras la costa està molt poc urbanitzada i l'aigua és tan neta com la del Trenc (a l'hivern, és clar). Hi ha una sèrie de platges que, encara que a nosaltres no ens cridin tan l'atenció són realment maques i salvatges. Concretament la de los Genoveses és molt gran i té una zona dunar a darrera molt ben conservada. Més a darrera encara hi ha plantacions de figueres de moro i atzavares que, una vegada més, li donen un aspecte completament africà. La platja és tan gran que pots estendre la tovallola tenint la persona més pròxima a més de 50 metres. Tot un luxe. Les dunes estan plenes de sargantanes i de serps apart d'un munt d'insectes. També dins el Parc Natural de Cabo de Gata-Níjar hi ha una zona minera abandonada, Rodalquilar, que és on hi ha un centre de interpretació on intenten explicar el funcionament de la mina i tota la cultura i usos amb elles relacionats.

Si teniu temps aturau-vos a Agua Amarga on hi ha una platja de còdols des d'on se veu un penyal volcànic impressionant tot negre. El poble vell és tot blanc amb carrers estrets i buganvillies a les façanes amb les finestres i portes pintades en blaus i verds molt

lluents gairebé com a Formentera.

Seguint amb els pobles "blancs" també és recomanable visitar Mojàcar situat dalt d'un turó on frueix d'una vista esplèndida tant de l'interior com de la costa.

Per acabar l'altre hàbitat que impacta és el Desierto de Tabernas; és impressionant. Aquí pareix que ets al desert del Kalahari, el Namib, el de Sonora o el Neguev. Per desgràcia no vaig veure el Pinsà trompeter (*Bucanetes githagineus*) però vaig quedar servit de Mèrleres de Coa Blanca (*Oenanthe leucura*); hiperabundant. Esper que amb aquesta breu descripció del petit viatge vos hagi despertat l'interès per aquesta zona més aviat oblidada. Bé val una visita. Si teniu temps (bastant) i no teniu obligacions familiars ineludibles potser tengueu més sort que jo i pogueu veure el Coadreta (*Cercotrichas galactotes*), el Busqueret carritxer (*Sylvia conspicillata* - on segons l'Atlas de la SEO la màxima densitat d'aus de tota Espanya se dona en el Campo de Níjar) i altres espècies més rares com el P. Trompeter, l'Alosa becuda (*Chersophilus dupontii*) i, fins i tot, el Corredor (*Cursorius cursor*) del que hi ha cites molt recents en el Desierto.

Ah quasi se m'oblida; en un passeig de la ciutat d'Almeria l'1 de juliol vaig veure un Ropit. La bibliografia consultada no el posa com a nidificant per la zona.

Gavina de bec vermell *Larus audouinii* viatgera.

El dia 1 de maig a Neeltje Jans, Holanda, es va observar i posteriorment fotografiar una Gavina de bec vermell, un jove de segon any . Es la primera cita d'aquesta espècie per Holanda. <http://www.birdingzeeland.nl/>

El dia 5 de maig a Dungeness, Anglaterra, es va informar de la presència d'una Gavina de bec vermell, també de segon any . Molt probablement era el mateix individu. També primera cita d'aquesta espècie per Anglaterra.



Foto:B.W.

Gavina de bec vermell de segon any amb Gavina grossa, *Larus marinus*, de primer any a Dungeness, Kent, Anglaterra, maig 2003

Longevitat d'una Garsa de Mar, *Haematopus ostralegus*

El 8 de maig es va trobar una Garsa de mar morta a Den Oever , Holanda. Havia estat anellada a Texel , Holanda, el 30 de setembre de 1970. Velleda es segurament la causa de la seva mort - 34 anys!

Primera cita de cria de l'Oca de Ross *Anser rossii* a Holanda

El 19 de maig es va trobar a una illa inaccessible de Haringvliet (Holanda) , amb una colònia de Oques de collar, *Branta bernicla*, una colla de Oca de Ross criant.



Heràldica Aucellera (IV)

Llinatges amb aucells a l'escut

Jesús R. Jurado

Dibuixos de na Joana Cubí

A qualche banda d'aquesta sèrie d'articles, per mi ja hem dit que les àguiles, sense citar espècies, òbviament, són el grup d'aucells més nombrosament utilitzat en la confecció al llarg dels segles, dels blasons dels llinatges i no tan sols dels presents a l'arxipèlag nostre. Avui comencem amb d'ells: Caldentei, o



CALDENTEI

Caldentey com també s'escriu.

La presència dels Caldentei a Mallorca, data dels primers temps de la conquesta per les hostes de'n Jaume I i ja a l'any 1300 es documenta un Pere Caldentei que fou un dels fundadors de la vila de Felanitx. A l'any 1510 morí

Guillem Caldentei, científic, teòleg i canonge de la Seo de Palma, que feu una erudita edició de les obres de Galeno, afegint crítiques i correccions a les edicions fetes per altres autors. Fou el fundador del col·legi de la Criança. Un nebot seu, Bartomeu Caldentei, fou també teòleg i catedràtic lul·lista i va obtenir del rei Ferran el Catòlic, la donació de Miramar a on va impartir durant molts d'anys la doctrina de'n Ramon Llull, establint a més una impremta que fou la primera de tots els regnes d'Espanya, no regentada per estrangers. Les armes d'aquest llinatge, com vegeu és un àguila negra o de sable amb les ales esteses i que du a l'urpa dreta una torxa encesa. Uns autors ho ubiquen tot en camper d'argent i altres, en camps d'or.

La família dels Campaner ja és extingida a les Illes, havent destacat alguns dels seus membres com a militars i advocats. Tanmateix però la figura senyera d'aquest llinatge és sense dubte Alvar Campaner Fuertes (1834-1894), doctorat en lleis i destacat numismàtic i historiador. Especialment notables són les seves investigacions sobre les ceràmiques daurades o maiòliques -la seva col·lecció de ceràmica es conserva al Museu Diocesà-, el seu treball sobre



CAMPANER



CAMPS

l'època islàmica a les Balears o les obres sobre numismàtica però amb tot, destaca per damunt d'aquestes, la seva aportació a l'estudi de la nostra història amb el *Cronicón Mayoricense*, un monumental recull de fites i notícies de Mallorca que abracen des de 1229 a 1800. Tant l'esmentat *Cronicón* com el *Bosquejo histórico de la dominación islamita en las Islas Baleares*, som obres clàssiques i imprescindibles de la nostra historiografia. A l'escut del llinatge veiem sobre el bastiment d'una campana blava o atzur, en colors naturals, la mítica escena de la flamarada de la que sorgeix una renovada Au Fènix -au que per molts autors, era un flamenc-. Tot apareix sobre camper d'or.

Per mi encara ens hi cap un altra d'escut amb aucell: parlarem del llinatge Camps que ostenta un senzill però

formós escut, un dels centenars o milers d'escuts en els que apareix la figura de l'àguila amb les ales esteses. En aquest cas però, l'àguila va coronada. Tota la figura és daurada i el fons o camper de l'emblema és d'atzur o blau.

També la presència dels Camps a Mallorca és ben antiga ja que el barceloní Guillem Camps participà amb en Jaume I, en la conquesta de l'illa tocant-li en el repartiment del botí, una alqueria del districte de Sineu i essent a més, comissionat pel propi monarca per supervisar el repartiment de les terres de reguiu del terme de Ciutat. Una important branca d'aquesta família s'establí a Menorca.

I això serà tot per avui.



Anellament

Manolo Suarez

Anellaments a Mallorca

A l'any 2002 s'han superat els 150.000 anellaments realitzats a Mallorca per part del GOB en el període 1973 - 2002. Es un bon moment per fer un petit recull d'algunes de les dades més significatives.

Actualment el nombre d'anellaments que se fan a l'illa està al voltant dels 10.000 aucells anuals, amb petites variacions d'un any a l'altre (vegeu taula 1)

La espècie de la qual s'han fet més anellaments es el ropit, *Erithacus rubecula*, amb 18.802 anellaments fins l'any 2.002. Hi ha dues espècies més que superen els 10.000 exemplars anellats i que son l'orone-lla, *Hirundo rustica* i el busqueret de capell, *Sylvia atricapilla*. Altres 6 tenen més de 5.000 anellaments durant aquest període, el virot, *Calonectris diomedea*, la noneta, *Hydrobates pelagicus*, el coa-roja, *Phoenicurus phoenicurus*, el busqueret mosquiter, *Sylvia borin*, l'ull de bou, *Phylloscopus collybita* i l'ull de bou gros, *Phylloscopus trochilus*. En total s'han anellat fins a 208 espècies diferents a Mallorca, 225 a Balears.



Foto: L. Ventoso

Busqueret de Capell

El nivell de coneixement dels diferents grups d'aucells es molt dispar i depèn fonamentalment de l'interès que desperten i de la facilitat en la captura dels aucells. Així, el grup mes ben cobert en quant al nombre d'a-

Taula 1. Nombre d' anellaments realitzats pel GOB els darrers anys

	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002
Polls	446	695	706	764	604	549	600	427	376	401	568	705	421
Joves	1311	1258	2032	2879	2017	3024	4500	3096	5386	4358	3954	3075	4197
Adults	2127	1923	4622	4920	4514	5413	5204	5278	4772	3597	2891	3596	5262
Ind.	835	1073	1208	612	426	394	386	596	548	1651	526	1639	829
total	4719	4949	8568	9175	7561	9380	10690	9397	11082	10007	7939	9016	10709

Virots

Foto:PGarcies



nellaments es el dels passeriformes, especialment els migrants, degut sobre tot a les campanyes d'anellament a Cabrera i Dragonera en el marc del projecte Piccole Isole. En aquest cas, i també en el de bona part dels passeriformes sedentaris, les xarxes verticals faciliten molt la seva captura i

Destaquen els virots, *Calonectris diomedea*, baldritges, *Puffinus mauretanicus* i nonetes, així com les gavines de bec vermell, *Larus audouinii*, i vulgar, *L. cachinnans*.

En el cas contrari es troben especialment les anàtides. Dels més de 150.000 aucells anellats, tan sols 56 són ànneres, de les quals 33 són cap blaus, *Anas platyrhynchos*, un nombre molt baix comparat amb la quantitat d'ànneres que crien o que venen a l'hivern. En alguns casos fins i tot se dona el cas de que hi ha més recuperacions que no anellaments, com és el cas de la sel·la rossa, *Anas crecca* o la sel·la blanca, *A. querquedula*.

En quant a les recuperacions d'aucells amb anella estrangera o bé d'aucells anellats aquí i recuperats fora, el nombre es d'unes 2.000. Per espècies destaquen clarament dues espècies, molt per damunt de les altres, el tord, *Turdus philomelos* i el ropit.



Foto:L.Ventoso

Gavina de bec vermell

posterior anellament.

També els aucells marins nidificants a l'illa han rebut l'interès dels anelladors i investigadors i tenen un bon nombre d'anellaments. Gran part d'aquests són polls capturats i anellats a les colònies de cria.

El nombre d'anelladors en actiu de totes les modalitats a Mallorca es de 26, amb dedicació molt dispar en les tasques d'anellament. Si l'anellament és interessant per tu, posat en contacte amb nosaltres i te direm les passes a seguir per arribar a ser anellador

forumAUS@



Aquesta es una secció, on es destaquen el o els missatges més interessants que han sortit al Ausforum@, en els darrers mesos.

Jaume Adrover 3/06/03

“la setmana passada varem marcar 5 polls de corb d'un niu. Aquesta actuació s'enmarca dins el projecte de conservació de la milana a Mallorca, i esperam obtenir informació respecte a l'ús del verí a altres zones on no hi ha milanes.(...)”

Aquests 5 corbs varen ser equipats amb emissors i marcas plàstiques de color TARONJA (sense lletres), per tant en veure un corb convé fixar-se amb els "colorins".

Jaume Adrover 10/06/03

“Fantàstic Lalo!!!

Com ha comentat en Fèlix fa una estona, es tracta d'un milà menorquí nascut el 2001 que ha vingut a fer una mica de turisme.

A partir de demà començarem a controlar-lo des de aquí, esperem que tenguí tanta sort com el que va apareixer per aquí l'any passat, que ja ha començat la reproducció amb bastant d'èxit a la seva Menorca natal.

Gràcies Lalo per les teves magnífiques observacions, no te cansis!!!”

Felix de Pablo 13/06/03

“En relación con la noticia del avistamiento de un alimoche marcado con emisor en Mallorca, indicar que en Menorca tenemos 38 alimoches marcados con emisor entre inmaduros y adultos. Tenemos instalados diferentes tipos de emisores, aunque la mayoría son emisores de color negro con antenas largas y gruesas que sobresalen por detrás del ave y suelen ser fácilmente visibles en vuelo. Además del emisor llevan una anilla de plástico de color amarilla con letras negras. De entre estos ejemplares tenemos varios perdidos.

Además de estos alimoches marcados en Menorca hay también ejemplares marcados en Canarias, Aragón, Navarra y Andalucía por personal de la Estación Biológica Doñana, y en Segovia por gente de la Junta de Castilla-León, así como varios ejemplares marcados con emisores satélites (antenas dirigidas hacia arriba) en Francia.

En relación con la edad indicada 4º-5º año, es fácil equivocarse pues existe mucha variación en el plumaje, con ejemplares de 4º año que ya son completamente blancos y parecen adultos y ejemplares de la misma edad con plumaje muy inmaduro.”



L'Aguait

En aquesta secció teniu un resum de les observacions més interessants que s'han produït aquests darrers mesos a Mallorca.



Foto: L. Ventoso

Mussol emigrant

ABRIL

El mes d'abril va ésser un mes prou interessant. Dins el Salobrar de Campos va haver un màxim de 23 flamencs, *Phoenicopterus ruber*, i 17 bec d'alenes, *Recurvirostra avosetta*. També es varen observar 4 Valones, *Tringa glareola*, 1 Camaverde menuda, *Tringa stagnatilis*, 1 Guatlereta de Mar, *Glareola pratincola*, 2 Cigonyes negres, *ciconia nigra*, 25 Fumarells carablanca, *Chlidonia hybridus*, 6 Llambrítes becnegres, *Gelochelidon nilotica*. A Cabrera varen passar 3 Voltors forasters, *Gypus fulvus*, i una Cigonya negra. En el Prat de Sant Jordi, un Mussol emigrant, *Asio flammeus*, que se va deixar fotografiar.

MAIG

A Esporles, fent el SAC, en Pere Dietrich, observa un Ferrerico coal·larga, *Aegithalos caudatus*, on posteriorment se confirma la presencia de mes individus. En el Salobrar de Campos, un màxim de 229 Corriols de becllarg, *Calidris ferruginea*, 3 Guatleretes de mar, 8 Ànners blanques i una femella amb 6 polls, *Tadorna tadorna*, i una Gavina de bec prim, *Larus genei*. En el Parc Natural de s'Albufera, 11 Torets, *Ardeola ralloides*, 4 Soterins grossos, *Podiceps cristatus*.

A Porto Colom es varen anellar dues Bosquetes grosses, *Hippolais icterina*. Dins el Prat de Sant Jordi, es varen observar 3 Falcons cama roig, *Falco tinnunculus*.

JUNY

Aquest ha estat un bon any de cria al Parc Natural de s'Albufera, amb tres colles de Soteri Gros amb un total de 10 polls; 60 colles de Agró blanc, *Egretta garzetta*; 50 colles de Esplugabous, *Bubulcus ibis*; 25 colles de Orvals, *Nycticorax nycticorax*; 7 colles de Torets; 3 colles de Cullerot, *Anas clypeata*; una colla de Sella marbrenca, *Marmaronetta angustirostris*, amb tres polls; i per primera vegada des de 1992 un jove de Cucuí, *Cuculus canorus*.

Qui ha fet l'Ornitologia de l'Arxipèlag? (IV)

Les classificacions de J. M^a Bover i F. Weyler

Jesús R. Jurado

Joaquim M^a Bover de Rosselló nasqué a Sevilla l'any 1810. Ja des de ben jove destacà com a poeta i historiador i anà cultivant activitats com el col·leccionisme -fou bibliòfil, antiquari i numismàtic-. L'any 1837 fundà l'Acadèmia Mallorquina de Literatura, Antiguitats i Belles Arts, essent així mateix, membre de la de les Bones Lletres, de Barcelona, i de la d'Història, de Madrid.

La seva extensa producció literària ofereix



sobre tot, llibres de caràcter biogràfic o històric sobre aspectes de les Illes, poemes inèdits escrits en català antic i també un diccionari mallorquí-castellà. Al llarg de molts d'anys, Joaquim M^a Bover recopilà el més variats documents que transcriví formant una monumental *Miscelànea erudita mayoricense*, de 18 toms. Fou així mateix, l'autor del *Nobiliario Mallorquín* (1850).

Un dels seus primers llibres, editat en 1836, fou *Notícias histórico-topográficas de la Isla de Mallorca*, en el que, entre altres variats temes, Bover afegeix un llistat

que titula "*Aves que se conocen en Mallorca*", en el qual figuren 113 espècies d'aus incloses algunes domèstiques, a més d'un grapat d'altres aucells que "tambièn se conocen en Mallorca". Lamentablement, la llista no aporta cap explicació ornitològica, limitant-se a donar el nom de cada aucell.

És curiós però, que estant tot l'opuscle redactat en castellà, en canvi el centenar llarg d'espècies citades per Bover ens ofereixen el nom comú en mallorquí, molts d'ells són els que nosaltres encara feim servir mentre que altres s'han perdut en l'ús i en la identificació. L'autor classifica als aucells del seu llistat com a "Caseras" entre les que veiem el Pagó i la Polla d'Índia; "De Rapiña" de les que cita al corb i a l'engana-pastors entre elles, però també l'àguila pexera, la milana i la moixeta; entre les "No Domésticas" apareixen noms com l'aloeta i el bisbet, el colom de mar, la rata pinyada, el ratolí, el verdico o el vitracó. Els dos grups següents son les "De paso que crian en la Isla" entre les que Bover fa figurar el coa roja, i "De paso que no crian" a on figuren el cul negre i el cul groc entre altres. Entre les Acuáticas surten entre altres, el cap faver, la rosseta i el gorlí. I encara ens parla en Bover dels pelicans, la grua balear i els estels d'or, essent tot plegat ben interessant i imprescindible si volem saber dels inicis de la nostra ornitologia. Joaquim M^a Bover morí a Palma l'any 1865.

Pel que fa al nostre altre protagonista d'avui, en Fernando Weyler Laviña, haurem de començar per dir que fou el pare del famós -per molts, tristement famós-, general Valerià Weyler Nicolau, el "pacificador" de Cuba. En Fernando Weyler, nascut a



Madrid en 1.808, fou metge militar llicenciat a Barcelona el 1829, que amplià estudis a Montpeller i Paris, no ingressant en la sanitat militar fins a 1832. Després treballar a Barcelona i Filipines, fou destinat a l'Hospital Militar de Palma en 1837. A pesar d'alguns altres destins, ja mai no es desvincularia de l'illa. Ens deixà un seguit de llibres de botànica i nombrosos estudis mèdics, així com diversos treballs històrics i encara alguns més de temàtica diversa.

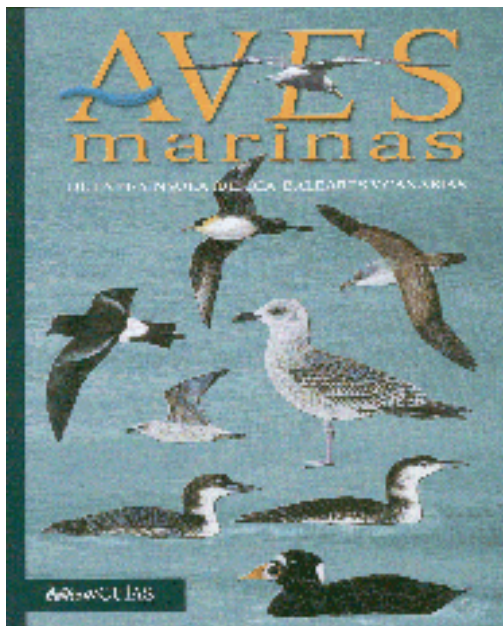
Sense dubte, una de les seves obres més destacades fou *Topografia físico-médica de las Islas Baleares*, publicada l'any 1854. En aquest llibre, Fernando Weyler ens parla de la geografia, la meteorologia, la botànica, la fauna i l'antropologia, a més dels diferents aspectes de la medicina en cada una de les illes, resultant un clar testimoni de l'arxipèlag que conegué aquest investigador en aquell temps.

En el capítol de Zoologia d'aquest llibre, Weyler dedica una atenció especial a les aus de les que diu que "*son dignas de enumerarse porque ademas de las que tienen su asiento de continuo, comparecen otras en épocas mas ó menos periódicas, de las migrativas ó viajadoras, sin contar que en los años de extraordinarios frios, visitan las Islas, las mas raras especies de las regiones septentrionales*". Ofereix Weyler un llistat de mamífers, aus i peixos del que diu "*...he creido conveniente presentar al fin de esta*

seccion la enumeración de mamíferos aves y peces, mas visibles en la Isla, y cuyas especies, he podido comprobar con exactitud: si alguna falta y no lo dudo, debe considerarse ó como rara ó de difícil clasificacion...he preferido no mencionarlas a trueque de cometer errores...". El llistat, evidentment, és molt més elaborat i científic que el que hem vist de'n Bover i és vertaderament una pena que en ell només figurin els noms dels aucells en castellà i més quan veiem que a continuació, en el llistat dels peixos, a més del castellà també surten el noms en "*el idioma provincial ó mallorquín*". Consta de 89 espècies que apareixen agrupades en diferents ordres, començant per les rapinyaires que divideix en diürnes i nocturnes, citant entre aquestes a la Xuta (*Strix aluco*). A continuació ens parla de l'ordre dels "Pájaros" ordenats en sis famílies. Aquí es citen, entre altres, aucells com el ferrerico petit (*Parus ater*), l'hortolà negre (*Emberiza cia*), el gorrió barraquer (*Passer montanus*), el picot garser petit (*Dendrocopos minor*), etc. A les "Gallinaceas" apunta, donades les repetides cites recollides, la possibilitat de la presència accidental de perdius blanques (*Lagopus mutus*), a l'igual que fa l'Arxiduc en un cas a Ciutadella. Entre les "Zancudas", Weyler cita el saluet (*Botaurus stellaris*) i una *Fulica aterrima* que encara no he aclarit si podria ser la fotja banyuda. Acaba el llistat amb les "Palmipedas" entre les que apareix el pelicà (*Pelecanus onocrotalus*), i l'ànnera peixetera de cap blanc (*Mergellus albellus*), només citada amb posterioritat pe'n Munn en el 1929 i en M. Suárez en el 2001. Fernando Weyler y Laviña morí a Palma l'any 1879, deixant-nos una copiosa bibliografia científica i històrica de indefugible consulta a l'hora de voler conèixer les primeres passes de la Ciència a les nostres Illes.



Es Busqueret recomana



AVES MARINAS DE LA PENINSULA IBERICA, BALEARES Y CANARIAS

C.López-Jurado

En aquesta ocasió voldríem cridar l'atenció damunt la darrera novetat en guies ja que es tracta de la més completa i actualitzada guia sobre aus marines de la península Ibèrica, Illes Balears i Canàries, escrita per un dels millors especia-

listes que tenim a Espanya: Andrew Paterson, anglès resident des de 1.980 a Torremolinos (Màlaga). Se'l coneix com a fundador del Grupo Ibèrico de Aves Marinas (GIAM), i ja en el seu anterior llibre *Las Aves Marinas de España y Portugal*, que es va publicar

en 1.997, feia referència a l'estatus de les aus marines a les Illes Balears. D'entre els seus articles, podem destacar el que va sortir en el nostre Anuari, volum 9, sobre la Identificación de la Pardela Mediterrànea, *Puffinus yelkouan*. Així mateix ha col·laborat en la

revisió d'alguns dels articles que publiquem a la nostra revista científica.

El llibre que vos proposem ofereix textos, mapes de distribució i com no podia ser d'altra manera, uns magnífics dibuixos per a la identificació de cada espècie, sintetitzant-se en aquesta obra, tot el coneixement actual sobre les aus marines, oferint-nos les claus necessàries per una precisa i eficaç identificació al camp.

Com a curiositats, a cada espècie s'utilitza com a primer nom, el científic al igual que es fa a l'Anuari, i a continuació el nom comú en una sèrie d'idiomes, figurant així mateix el noms mallorquins. Aporta llum sobre la

Baldritja petita, *Puffinus yelkouan*, indicant que s'observa al nord de l'arxipèlag, especialment en aigües de Menorca, a on existeixen indicis de que podria estar criant, la qual cosa encara no hem pogut publicar a l'Anuari a pesar de conèixer l'esmentada informació. Pel que fa a l'Eider, *Somateria mollissima*, el cita en el estatus de Balears com a accidental, la qual cosa, a l'Anuari, no la tenim inclosa. Reconeix en la nostra gavina vulgar, *Larus cachinnans michahellis*, dues espècies separades: la Gavina càspica, *Larus cachinnans*, espècie encara no citada ni al nostre arxipèlag ni a la península Ibèrica

(cria al nord de la mar Negra i la mar Càspia), i la Gavina camagroga, *Larus michahellis*, (cria en la Mediterrània, sud de la mar Negra i península Ibèrica). Una altra espècie que no figura a l'Anuari és la Llambritja rosada, *Sterna dougalli*, amb una cita a Mallorca, però que no va ser homologada per cap comitè de rareses. Com a anècdota, es comenten les espècies que encara no han estat vistes però que seran citades d'aquí a alguns anys.

Es tracta doncs, d'una guia que vos recomanem per a la identificació de les aus marines.

Títol: *Aves marinas de la península Ibérica, Baleares y Canarias*

Autor: Andrew Paterson

1ª edició: setembre 2.002

Editorial: Edilesa

Edició rústica: ISBN 84-8012-372-9

238 pp. Preu 36 €

ANELLAMENT DE GAVINA VULGAR (*Larus cachinnans*) AMB ANELLES DE PVC TARONGES

A la primavera del 2003 el Servei de Protecció d'Espècies de la Conselleria de Medi Ambient ha iniciat una campanya d'anellament de gavina vulgar (*Larus cachinnans*) amb anelles metàl·lica oficial i de PVC de lectura a distància. Aquestes anelles de pvc són de color taronja amb un codi alfanumèric de quatre dígit de color negre que comença per la lletra B seguida d'un número y de dues lletres. De moment es disposen de 2000 anelles de les sèries B0 (destinades a l'arxipèlag de Cabrera), B1 (destinades a Menorca), B2 (destinades a Eivissa i Formentera), B3 (destinades a sa Dragonera) i B4 (destinades a Mallorca). Està previst continuar amb aquest tipus d'anellament durant els propers anys. Per facilitar les lectures s'informa de que les lletres que ha fet servir el fabricant són: A, B, C, D, E, F, H, J, K, L, M, N, P, R, T, U, V, X, Y, Z. Com es pot veure manquen les lletres G, I, Ñ, O, Q, S i W per evitar confusions. També cal dir que, donat que són anelles fabricades al Canadà, duen el número 1 americà, es a dir un pal vertical tot sol, que no s'ha de

confondre amb la lletra "i" majúscula. Aquest número segueix sempre en tota una sèrie a la lletra B que va en primera posició. La base de dades s'organitzarà a l'esmentat Servei de Protecció d'Espècies.

Per favor, es demana la vostra col·laboració llegint les anelles i enviant les dades a:

Jordi Muntaner

Conselleria de Medi Ambient

Avda. Gabriel Alomar i Villalonga, 33.

07006 Palma

Tel. 971176800. Fax. 971176158 Correu-

e: jmuntaner@sgtmaoti.caib.es

o bé a:

Manolo Suárez (coordinador d'anellament del GOB)

Verí, 1

07001 Palma

Tel. 971721105 / 971 722177. Fax.

971711375.

Correu-e: rebot@telefonica.net



Agenda

ANELLAMENT DE LIMICOLES EN EL SALOBRAR

Durant els mesos d'agost, setembre i octubre es dura a terme en el Salobrar de Campos un projecte de seguiment de la migració post-nupcial de limícoles . Si vols participar com a voluntari, crida a les oficines del GOB de 9.30 a 13.30 i demana per Manolo.

ANELLAMET D'AUS MARINES

Durant els mesos d'agost i setembre es farà una campanya de anellament d'aus marines en els illots de Cabrera. Per mes informació, cridar a SKUA.

SEGUIMENT DE LA MIGRACIÓ A TARDOR 2003

A Dragonera hi haura una sèrie de treballs de seguiment de la migració postnupcial de passeriformes. Per la campanya es necessiten col·laboradors:

Dragonera: 30 dies de setembre-octubre, 2 anelladors i 2 col·laboradors.

Podeu trobar més informació a les oficines del GOB a Palma.



SEO/Birdlife confirma que d'ençà el 13 de novembre, dia de l'enfonsament del Prestige, s'han recollit un total de 23.428 aus (mortes i vives) a les costes d'Espanya, Portugal i França. Això significa que entre 100.000 i 200.000 aus s'han vist afectades per la marea negra. La recollida d'aus aquests darrers mesos ha disminuït, coincidint amb la fi dels passos migratoris. El grup més afectat ha estat la família dels alcidae, amb el Pingdai de bec prim, *Uria aalge*, el més afectat de tots, amb 12.000 individus recollits.

